

א. שיהו כל אדם מרעין [מוליך בהמותיו לרעות] בחרשין [ביער] של חבירו, ולא יקפיד בעל היער, משום דלאו לקצירה קאי.

ב. וכן מלקטין כל אדם עצים משדותיהן של ישראל!

הרי חזינן, דאף לכל אדם הותר ללקוט עצים מכל מקום, והיכי אמרת שרק למחנה הותר?

ומשנינן: התם, בתקנת יהושע, מיירי בחיזמי וחיגי [עצים פחותים וקרובים להיות קוצים — רמב"ם].

ואילו הכא במחנה, מותר ללקוט אף בשאר עצים!

אי נמי:

התם, בתקנת יהושע, התירו דוקא בעצים מחוברין.

ואילו הכא, במחנה מותר אפילו בעצים תלושין שתלשום הבעלים לצרכן להיסק ויש בהם גזל אצל אחרים, מותר לאנשי מחנה.

אי נמי:

התם בתקנת יהושע, לא הותר אלא בלחין.

הכא במחנה, מותר אפילו ביבשים.

תנינא בכרייתא: רבי יהודה בן תימא אומר: אף חונין בכל מקום, ובמקום שנהרגים שם נקברים.

ומקשינן עלה: פשיטא, דבמקום שנהרגים שם נקברים, שהרי מי שנהרג במלחמה מת

הסעודה וולפני התפלה. ומקנחין ידיהם בעפר לבדו, רבינו יהונתן].

ג. ופטורין מדמאי, כלומר: מותרין לאכול דמאי [ספק מעושר ספק אינו מעושר. כיון שרוב עמי הארץ מעשרין הן, ורק חומרא דרבנן היא, שחייבו לעשר, ובמחנה הקילו — על פי רש"י בעמוד ב].

ד. ופטורין מלערב עירוב חצרות, אם הקיפו אלו לחוד ואלו לחוד, ומחיצה מפסקת ביניהם, ויש פתח ביניהם — אין צריכין לערב ביניהם כדי לטלטל מהיקף להיקף.

גמרא:

תנו רבנן: מחנה היוצאת למלחמת הרשות [סתם מלחמה היא מלחמת הרשות, מאחרי מלחמת יהושע ואילך, שהיא היתה מלחמת מצוה] — מותרין בגזל עצים יבשים, דעדיפי טפי, וכל שכן לחים.

רבי יהודה בן תימא אומר: אף חונין בכל מקום.

ובמקום שנהרגו, שם נקברין [כלומר: רשאים לקוברן — מאירי, אף שאין המקום שלהם].

קתני בכרייתא: מותרין בגזל עצים יבשים:

ומקשינן: היכי אמרת שרק למחנה הותר לגזול עצים?

והא האי תקנתא דיהושע הוה להתירו לכל אדם?!

דאמר מר: עשרה תנאים התנה יהושע עם בני ישראל בשעה שחילק את הארץ: